

Jerome David Salinger

Jerome David Salinger sa narodil v Manhattene v New Yourku v obchodníckej rodine. Jeho otec Solmon bol americký žid (pracoval pre dovozcu mäsa a syra), jeho matka bola írsky katolíčka. (jeho matka si zmenila meno na Miriam a kvôli svadbe prešla k židovstvu. Selinger navštevoval verejnú školu na West Side, deviaty a desiaty ročník strávil na súkromnej škole McBurney a potom ho rodičia vyslali na vojenskú akadémiu Valley Forge v Pensylvánii, ktorá sa stala základom pre prípravu Pencey v knihe Kto chytá v žite. Začal študovať na New Yourk University, ale na jar štúdium ukončil a nejakú dobu pracoval na výletnej lodi.

Pred zimou bol prehovorený, aby sa naučil biznis jeho otca, a tak odišiel pracovať do firmy vo Viedni, kde mal možnosť vylepšiť si svoju nemčinu a francúzštinu. Opustil Viedeň asi mesiac predtým, ako Rakúsko prepadol na jar 1938 Hitler. Za druhej svetovej vojny bojoval v radoch americkej armády na európskom západnom fronte. Neskôr nastúpil na Ursinus College v Pensylvánii, kde však vydržal len jeden semester. V roku 1939 navštevoval večerné kurzy písania na Columbia University, kde bol jeho učiteľom editor časopisu Story, Whit Burnett. Počas druhého kurzu semestru si Burnett všimol talent tohto mladého autora a na jar 1940 Salingerovi vyšla v Story prvá poviedka nazvaná "Mladí ľudia". Bola to poviedka o niekoľkých mladých ľuďoch bez životného cieľa.

Písaniu sa vážnejšie začal venovať v povojnovom období. Je autorom psychologických poviedok a románov najviac ho preslávil román Kto chytá v žite, po jeho úspešnom vydaní sa presťahoval z New Yorku do hôr.

Tvorba: Deväť poviedok – zberka poviedok; zobrazuje vzájomné vzťahy medzi ľuďmi, túžbu po dokonalej spoločnosti; vykresľuje farbisté portréty detí i dospelých. Kniha obsahuje 9 poviedok. V poviedke **Deň ako stvorený pre banánové rybičky** autor dokumentuje pocity generácie, ktorá sa vrátila z vojny a má problém so zaradením do „normálneho života“.

Kto chytá v žite

Útvar: psychologický román

Téma: Vyrozprávanie svojho príbehu čitateľom a lekárom v sanatóriu 16-ročným chlapcom Holdenom Caulfieldom, ktorého vyhodili zo školy a bojí sa vráti domov.

Idea diela: Na hlavnej postave zobrazil pocity generácie, ktorá je nespokojná so všetkým – so sebou, s rodinou, so spoločnosťou.

Kompozícia: - román sa skladá z 26 kapitol, v ktorých sa dej rozvíja chronologickým rozprávaním, v závere sa dozvedáme, že hlavná postava je v sanatóriu, kde sa lieči a svoj príbeh rozpráva s ročným odstupom.

Rozprávač je priamy – je to rozprávanie v 1. os. j. č.

Čas a miesto deja: NY počas 3 predvianočných dní, sanatórium, kde sa Holden lieči a s ročným odstupom rozpráva svoj príbeh

Hl. postava: Holden Caulfield (koufild)

Charakteristika hlavnej postavy:

Študoval na SŠ v Pencey a prepadol zo 4 predmetov. Rád čítal, bol fajčiar a večne nespokojný so všetkým. Neustále čosi riešil a posudzoval. Pochádzal zo zámožnej amer. rodiny. Otec bol právnik a HC zaujímalo, prečo vykonáva túto prácu, či iba pre peniaze al. preto, že chce pomôcť ľuďom. Matka je poznačená smútkom zo smrti syna Allieho. HC mal staršieho brata **D. B.** – odišiel do Hollywoodu ako spisovateľ za slávou.

Allie – zomrel na leukémiu.

Phoebe – jeho sestra, mala 10 rokov a HC mala veľmi rada. Pomohla mu dostať sa z psychickej krízy.

Stradlater – Holdenov spolubývajúci, veľký fešák, kt. musel mať každé dievča.

Ackley – zanedbaný zovňajšok.

Jane – HC kamarátka z detstva, HC ju má veľmi rád.

Liftboy – výťahár

dievča za 10 dolárov

Charakteristika diela: Salinger konfrontuje svet detských ideálov so svetom dospelých; hlavný hrdina Holden sa búri proti spoločenskému konformizmu, morálnemu pokrytctvu (riaditeľ školy) a duchovnej prázdnote sveta dospelých. Sníva o tom, čo považuje za jedinú prácu, ktorú by chcel v živote robiť; sníva, že stojí chrbtom k hlbokkej priepasti a čelom k žitnému poľu, kde sa hrajú deti. On im bráni v tom, aby spadli do priepasti. Žitné pole je symbolom Ameriky v minulosti, kým ju neznečistili továrne a honba dravých ľudí za peniazmi.

Holden sa nakoniec vzdáva svojho sna, prekonáva psychickú krízu a uvedomí si: „...Známkou nezrelého človeka je, že chce za niečo vznešene zomrieť, kým známkou zrelého človeka je, že chce pre niečo pokorne žiť.“

Holdenove reakcie vychádzajú skôr z emotívnych ako intelektuálnych základov; jeho reč je živá, hovorová, s množstvom slangu, vulgarizmov.

DEJ: Odohráva sa počas 3 predvianočných dní v New Yorku, keď Holdena vyhodí zo školy (Pencey v Agerstowne v štáte Pensylvánia) kvôli zlému prospechu - z piatich predmetov zo štyroch prepadáva - jediné, čo mu ide je anglický jazyk, aj to len slohy. Dej rozpráva sám Holden retrospektívne zo sanatória, spomína tuberkulózu i psychoanalytika. Celý príbeh znie ako monológ psychoterapeutovi, rozpráva dej troch dní, ale premiešava a spomína kopu iných udalostí, na ktoré sa priebežne rozpomína. Začína vyhodnotením zo školy, ostáva ešte na internáte a balí sa. Profesor Spencer mu posielal lístoček, aby sa za ním zastavil a keďže to bol asi jediný profesor na Pencey, ktorého Holden ako tak znášal, tak za ním prišiel. Spencer mu ale začne jemne vyhadzovať na oči jeho nie veľmi dobre napísanú prácu o Egypťanoch a radiť mu, tak Holden urýchlene odchádza s vymyslenou výhovorkou. Na izbe ho Stradlater žiada, či by mu nenapísal sloh - opis, lebo on má večer rande s Jane.

Holden po dlhšom presviedčaní súhlasí, ale trápi ho, že čo bude Stradlater robiť s Jane. Sloh napíše o basbalovej rukavici Allieho, ktorý si na ňu písal všetky básničky, čo ho zaujali. Keď sa Stradlater vráti, nechce ustarostenému a zvedavému Holdenovi prezradiť ako sa vyvíjalo rande a ešte mu navyše aj skritizuje sloh, lebo on chcel opis izby, alebo domu. To Holdena nahnevá, začne Stradlatera urážať a provokovať dovtedy, kým mu jednu nevrázi. Stradlater sa zľakne, keď vidí Holdena celého krvavého na zemi, ale ten nedá pokoja a stále rýpe. Rozčúlený Stradlater odchádza. Holden ide spať k Ackleymu, snaží sa s ním konverzovať, ale ten je rozospatý a kaše naňho.

Tak si Holden zoberie svoje kufre a odchádza vlakom do N.Y., kde býva. Nechce ísť priamo domov a rodičom povedať, že ho vyhodili z ďalšej školy (jeho mama má načaté nervy od Allieho smrti a v ten deň Holden rozbíjal okná dovtedy, kým si nezlomil ruku). Holden má v tomto období dosť peňazí, ktoré mu prednedávnom poslala trošku vyšinutá stará mama. V N.Y. sa ubytuje v lacnom hoteli, nechce sa mu spať, tak sa fláka po baroch. Tam stretne tri ženy. Tie však čoskoro odchádzajú a on za ne platí účet. Potom si len tak ide vyraziť niekam

do mesta. Keď sa vracia do hotela, Maurice mu ponúka prostytutku - jedno číslo za 5, do obeda za 15 dolárov. Holden apaticky súhlasí, nie je si istý, či to naozaj chce, nemá veľké skúsenosti so ženami. Holden chce len jedno číslo, keď Sunny príde, rozmyslí si to a vraví jej, že sa s ňou bude len rozprávať (vymyslí si operáciu a že je na rekonvalescencii), ale normálne jej zaplatí. Jej sa to nevelmi pozdáva, ale čo iné jej zostáva? Po odchode ide Holden spať, ale potom tam spolu s Mauriceom vtrhne a obvinia ho, že cena bola 10 dolárov, tak nech zaplatí. Holden sa bráni, ale pravdaže nemá šancu, tak je o 5 dolárov chudobnejší a za provokovanie dostane ešte aj nakladačku.

Na ďalší deň si dohodol rande so Sally, idú spolu do kina, ktoré on ako inak kritizuje, ale jej sa páči. V náhlom impulze ju presviedča, nech s ním ide do hôr, že tam budú spolu žiť a že on na nich zarobí. Ona mu dohovára, že to je hlúposť, nakoniec sa pohádajú a ona odchádza domov. Holden rozvíja sám túto myšlienku, chce ju naozaj uskutočniť, rozmyšľa, že sa bude správať ako hluchonemý, aby nemusel komunikovať s ľuďmi a že aj ženu si nájde takú. V ten istý deň kúpil drahú platňu Phoebe a rozhodol sa, že ju potajomky navštívi. Večer sa však opije a platňu rozbije. Aj tak ide domov za Phoebe, šťastnou náhodou práve rodičia nie sú doma a dá jej aspoň rozbité kúsky. Ona sa za ne vážne poďakuje a schová si ich. Phoebe si domyslí, že Holdena vyhodili zo školy (lebo bola noc z nedele na pondelok a on mal prísť až v stredu) a urazí sa.

Podarí sa mu ju udobriť, ale vtedy prichádzajú rodičia tak zuteká ku profesorovi Antolinimu, ktorému predtým z bytu volal. Ten ho uchýli, dáva mu všelijaké múdre rady do života a potom ho nechá prespať na gauči. Holden sa zobudí na to, ako ho Antolini hladká po vlasoch, vymyslí si výhovorku a zuteká od neho. Potom to oľutuje s tým, že možno tým Antolini nič nemyslel, možno len rád hladká ľudí po vlasoch. Ďalší deň (noc strávil na stanici železničnej so svojimi kuframi) sa rozhodne utiecť do hôr, ale najprv chce Phoebe vrátiť peniaze, ktoré si od nej večer predtým požičal. Phoebe ho však prekvapí, lebo prichádza s veľkým kufrom a oznamuje mu, že odchádza s ním. Holden to odmieta, ale Phoebe sa zatne, tak jej musí sľúbiť, že teda nikam neodíde a ešte ju aj vypýta zo školy a zoberie ju na kolotoče. Touto udalosťou sa román končí.

Idea: „Ja si v jednom kuse predstavujem, ako sa davu malých deciek hrajú na takom veľikánskom žitnom poli. Tisíce malých deciek a široko ďaleko niet ani jedinkého dospelého, myslím teda okrem mňa. A ja ti stojím na kraji nejakej strašidelnej priepasti. A vieš čo musím robiť? Musím chytiť každého, kto sa priblíži k tej priepasti. Rozumieš, ak uteká a nedíva sa, kde beží, ja musím odniekiaľ vyliezť a chytiť ho. A toto by som robil od rána do večera. Chytil by som tie decká v žite.“ - toto Holden rozpráva Phoebe, keď mu vyčíta, že nikoho nemá rád.

Vysvetlenie symboliky žitného poľa: ŽITNÉ POLE = Amerika neskazená peniazmi; PRIEPASŤ = nebezpečenstvo; bezprostredný názov románu pochádza z básne: Keď raz človek niekde v žite stretne človeka.

Štylistické a jazykové prostriedky: - Hrdina hovorí dobovým slangom, lyrické pasáže sa striedajú s grotesknými partiami a drsným čiernym humorom. Krátke vety sa striedajú s dlhými vetami, ale sú istým spôsobom stále holé. Žiadne zdĺhavé popisy, všetko znie len ako konštatovanie či len oboznamovanie s faktami, ktoré nám poskytuje hlavný hrdina. Autor používa hovorové a vulgárne slová, čím dielo pôsobí autenticky: „bohatstvo, šrac, štigro,

nemám ani fuka, mala peňazí ako šupiek, švung, filcky, hovädá, poondiaty, do čertovej matere, fiškus, hajzel', šinter, drisnúť, kafrať, prachy". Celý príbeh je vyrozprávaný retrospektívne, s ročným odstupom, v „ja“ forme.

Takmer štyridsaťročná kniha Kto chytá v žite, vyznieva, akoby bola určená revoltujúcim súčasníkom, ktorí pochybujú o zmysle života, zmysle vzdelania a zmysle všetkého. Mladým ľuďom, ktorí si myslia, že je tu všetko nenormálne. Kniha o hľadaní a nachádzaní ľudských hodnôt.

- **“Keď sa rozprávate s profákom, nemusíte si veľmi namáhať mozgové závity.”**
“Ľudia nikdy nikomu neodovzdajú váš odkaz.”
- **“Bohatstvo, keď je raz človek mŕtvy, tak má na večné veky po chlebe.”**